

ПРЕС КОНФЕРЕНЦИЈА - ГЕНЕРАЛНИ КОНЗУЛАТ Р. БУГАРСКЕ У НИШУ

29.11.2018.г.

Генерални конзул - проф. др Едвин Сугарев :

Хвала вам на присуству - овог пута, питања која су повод за ову прес конференцију су заиста озбиљна. Реч је о изборима за Национални савет бугарске националне мањине и уопште о тој институцији, која се наводи као пример демократских и цивилизацијских односа државе Србије према мањинским заједницама. На велику жалост бугарско искуство са ових избора је разочаравајуће - и показује једну могућност - уместо да функционише као посредник између државе и мањина, ова институција може да постане механизам за контролу самих мањина и за добијање партијских дивиденди од самих избора и спровођења мањинских политика.

Шта се тачно догодило на овим изборима? Пре свега желим да нагласим да је бугарска мањина била у другачијем положају у односу на друге мањине – јер је Република Бугарска ускратила поверење председнику Националног савета бугарске националне мањине Владимиру Захаријеву још 2017. и контакти с њим су суспендовани. Ово је више пута јавно изјављивано на високом нивоу, укључујући и највиши ниво. Значајно је, на пример, да он није био позван и није присуствовао састанку председника Александра Вучића и Румена Радева са представницима бугарске националне мањине у мају ове године. Тешко да постоји сликовитије одбацавање и то не било кога- већ председника Националног савета мањине - коме је отказано присуство састанку те мањине са ова два председника.

Разлози за то су бројни и разноврсни, али кап која је прелила чашу је било његово одбијање да прими потпредседницу Републике Бугарске, госпођу Илиану Јотову током њене посете Босилеграду 15. маја, 2017. – на обележавању 100-те годишњице од спаљивања града и околних села, када су страдале на десетине невиних жртава - укључујући и жене и децу. Г. Захаријев, не само да је учинио све што је могуће да осујети ову посету, не само да је одбио да се састане, и уопште да се види са потпредседницом

Јотовом, већ је и неколико дана касније затражио од полиције да конфискује спомен плочу направљену у знак сећања на невине жртве - града којим управља. Плоча је враћена тек на интервенцију председника Вучића, али због притиска Захаријева ни до данас није постављена.

Управо због чињенице да је ускраћивање поверења с бугарске стране господину Захаријеву било општепознато и због тога што током његовог мандата права етничких Бугара нису нашла достојну заштиту, Бугари у Србији су одлучили да се уједине и промене „статус кво“ у Националном савету, да би он могао да испуни једну од својих најважнијих функција - да буде посредник између државе матице и мањине. Будући да је победа на изборима 2014.г. са 10 до 9 места у Националном савету у корист Захаријева, била због чињенице да у Димитровграду, (где живи већи број гласача него у Босилеграду) су гласови били подељени између две листе непомирљивих противника - Небојше Иванова (лидер Демократске партије Бугара и бивши председник општине Димитровград) и Владице Димитрова (лидер локалне структуре Српске напредне странке - СНС и садашњи градоначелник), њих двојица су се месецима раније договорили да направе заједничку листу. Тако је формирана листа - "Уједињење Бугара у Србији", на челу са Ђуров Зораном , који је председник Скупштине општине Димитровград и, као и Владица Димитров - члан СНС. Са претходним договором о постизборној коалицији ради формирања већине у Националном савету је регистрована и листа у Босилеграду - "Да вратимо достојанство народу" на челу са локалним предузетником Стефаном Костовим, који је такође члан СНС. Било је очекивано да, уз добру кампању, ове две листе освоје 12 места у будућем Националном савету - против 7 са листе Захаријева.

Његова листа, под називом "То смо ми - Владимира Захаријев," није регистрована до последњег тренутка - а испоставило се да је постојао посебан разлог за то. Два дана пре истека рока за регистрацију, листа Зорана Ђурова- за коју се очекивало да гласају Бугари у Димитровграду, Пироту, Бабушници, Нишу и у целој Србији, је била повучена. То је било учињено у последњем тренутку, тако да није било времена за регистрацију алтернативне листе на њено место. Паралелно са тим Владица Димитров, председник општине

Димитровград, придружио листи "То смо ми - Владимир Захаријев,". Узгред, иако Димитровград има већи број гласача од Босилеграда, на листи Захаријева су била само три представника из Димитровграда, два од којих су чланови досадашњег Националног савета и присталице су Захаријева. Само је Владица Димитров нова особа, која би требало да сачува жељу за јединство Бугара у Србији.

Са повлачењем листе Зорана Ђурова, бугарска национална мањина је практично била без права на реалан избор - и суочена са трком са једним тркачем. Резултати су вам познати. Томе треба додати многобројне јавне говоре та два лидера о овој листи: да је "јако лоша" за Димитровград, да је у њој било сепаратиста, како нова листа уједињује Бугаре, јер су на њој председници оба града где живи бугарска мањина, како смо ми, лоши бугарски дипломати, раздвојили бугарску заједницу - и тако даље. Остаје отворено питање како је могуће да месецима уназад договараш једну листу, да започнеш кампању за њу, да будеш критичан према конкурентима и да на крају у последњем тренутку, ти падне на памет да вас нешто дели, да сте ви браћа и да је могуће да издаш своје партнере с којима си се договарао и пружао руку и да пређеш на другу страну барикаде. Питање је и како ће градоначелник Цариброда/Димитровграда да погледа своје суграђане у очи након што је одлучио да буде други на листи "То смо ми - Владимир Захаријев", која има само три особе из Цариброда/Димитровграда, а 13 из Босилеграда.

Осим тог мистериозног повлачења, за које је добро познато да је због партијског притиска из владајуће партије у Србији- СНС, постали смо сведоци и једног изузетног феномена, а то је нагли пораст броја уписаних у посебним бирачким списковима за гласање за Национални савет бугарске националне мањине. Према попису из 2011. године бугарска мањина је имала 18.543 припадника, а на овим изборима било је 18.106 Бугара са правом нагласа. Како је до тога дошло, када је добро познато да су демографски трендови негативни и да се бугарска национална мањина бројчано смањује, не повећава се – а такође од укупног броја треба одузети оне који су млађи од 18 година? За поређење, на изборима 2014. године број уписаних у посебни

бирачки списак је био 14.900. Одакле су се створили ти "нови Бугари" - како их већ називају? На пример, у општини Трговиште, где је на претходним изборима гласало пет Бугара, сада их је било 343, и при том су апсолутно сви једногласно гласали за Захаријева? Остављам вам да сами дођете до одговора на ова питања.

У закључку, желим да укажем на један преседан, који показује драматично непоштовање досадашњег Националног савета према етничким Бугарима и према држави Бугарској - а то је и прави разлог за ову конференцију за штампу. Реч је о више пута поновљеним тврдњама Владимира Захаријева, председника Националног савета од 2014. године до сада, а које су у супротности са истином и могу се дефинисати као, жао ми је због јаких речи, лажи и клевете. Дајем вам последњи пример. Г. Захаријев, је више пута изјавио да је ВМА из Софије, која је прихватала на специјалистичко лечење етничке Бугаре из Босилеграда годинама, одједном у 2016.г. изненада престао то да ради и тако их оставио без лечења. При томе, те изјаве су направљене не само за српске медије, већ и пред бугарским "политичарима" који су их касније користили да остваре своје не баш часне циљеве. Недавни пример је бугарски еуро-посланик Николај Барекров, који је први бугарски политичар, који се састао са господином Захаријевом од 15. маја 2017. године. После тог састанка, он је интерпретирао изјаву председника општине Босилеград за ТВ "Еуроком" овим речима: "...Али од како Красимир Каракачанов обавља функцију министра одбране, врата ВМА су затворена за Бугаре из Западних покрајина. Каракачанов осуђује на смрт и споро уништење ове људе."

Најодговорније изјављујем да је изјава господина Захаријева лаж. ВМА не само да није престала, већ је проширила своје активности ради решавања здравствених проблема етничких Бугара. Ако су раније прихватани само Бугари из Босилеграда, сада се тамо се лече житељи Димитровграда и других крајева Србије. Докази су испред мене. Ова фасцикла садржи листе Бугара третираних у ВМА током 2017. и 2018. године. Можете их прегледати, прочитати њихова имена, потражити те људе и питати их да ли су били прегледани или третирани на ВМА у Софији. Оно што иритира Захаријева је то да читав процес уписа и лечења више није под његовом контролом. А није

зато што је он представљао гест државе Бугарске као своју властиту заслугу. На исти начин је представљао и студенте уписане по Уредби бр. 103 Савета министара Бугарске, који студирају на бугарским универзитетима. Проблем је у томе што су ове тврдње далеко од алтруизма (или конкретније безкорисности), оне су део механизма за задржавање моћи на које се Захаријев ослања током избора. Не случајно, током кампања он истиче да грађанима из Босилеграда пружа бесплатно лечење и бесплатно образовање. Да, они су де факто бесплатни, али их не обезбеђује он. Обезбеђује их држава Бугарска . У овој ситуацији, да тврдиш да се Бугарска оглушује о потребе етничких Бугара у Србији, пошто је истина управо супротна, једноставно је незамисливо и недопустиво.

Још већа глупост је друга лаж, коју је господин Захаријев лансирао још крајем 2015. године, а која се сада репродукује у интервјуу господина Барјекова – је да су бугарски Културно информативни центри корумпирани и да су део пасошке мафије. Ево, поред мене је један такав мафијаш под наводницима - господин Иван Николов, председник КИЦ Босилеград, добитник награде Грађанин ЕУ за 2016 - практично највеће личне награде, коју додељује Заједница европских народа. Добио је и највећу награду бугарског Министарства спољних послова – Златна лаворова грана - и један је од најчистијих и достојанствених људи које знам. Он Вам може најбоље рећи све о ситуацији у Босилеграду и како су тамо протекли избори за Национални савет бугарске националне мањине, зато му дајем реч.